

Sygn. akt IV CNP 39/07

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi D.K. i K.K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w E.

z dnia 21 kwietnia 2006 r., sygn. akt [...],

w sprawie z powództwa A.G.

przeciwko M.G.

o rozwód,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Małżonkowie D. i K.K. wnieśli osobiście skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wydanego w sprawie rozwodowej prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w E. z dnia 21 kwietnia 2006 r. w części, w której rozstrzygnięto o sposobie korzystania przez byłych małżonków A.G. i M.G. z dotychczas zajmowanego przez nich mieszkania. Skarżący, nie będący stronami zakończonego procesu rozwodowego, podnieśli, że jako najemcy przedmiotowego lokalu nie wiedzieli o „rozporządzeniu prawem najmu” i nie wyrazili na to zgody.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należy uznać za niedopuszczalną.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zasada ta nie odnosi się jedynie do osób określonych w paragrafie drugim tego przepisu. Także więc w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zachodzi konieczność wykazania się zdolnością postulacyjną, analogicznie jak dotychczas w postępowaniu kasacyjnym, czy też zażaleniowym. Wniesienie skargi przez osobę, która nie ma zdolności postulacyjnej czyni skargę niedopuszczalną (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/97, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 77 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2000 r., V CZ 113/00, niepubl.) Z tego względu skargę niniejszą wniesioną osobiście należało uznać za niedopuszczalną z „innych przyczyn” w rozumieniu art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Niedopuszczalność skargi małżonków D. i K.K. wynika także z innego względu. Skarżący nie byli stroną postępowania zakończonego zaskarżonym przez nich wyrokiem, a zatem nie przysługiwało im prawo do wniesienia skargi o stwierdzenie jego niezgodności z prawem. Jak wyraźnie wynika z treści art. 424¹ k.p.c. oraz z dalszych przepisów dotyczących skargi o stwierdzenie niezgodności z

prawem prawomocnego orzeczenia środek ten może wnieść jedynie osoba będąca stroną postępowania, w którym wyrok ten został wydany. W doktrynie przyjmuje się wprawdzie, że skarga ta przysługuje także interwenientowi ubocznemu, lecz nie dotyczy to sprawy niniejszej.

Mając powyższe na uwadze, należało uznać, że dalsze badanie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wskazanego wyroku Sądu Okręgowego w E. pod kątem jej dopuszczalności stało się bezprzedmiotowe.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy skargę małżonków K. odrzucił stosownie do art. 424⁸ § 1 k.p.c.